

N:o 54.

Af Herr O. Perman: Om ändring af 31 § i gällande Bevillningsstadga.

Som såväl inom Riksdagen som utom densamma under senare tider försports klagomål öfver den ojemnhet, hvarmed beskattningen i allmänhet drabbar den skattdragande allmänheten, och hvilket klagomål hufvudsakligast torde hafva föranledt tillsättandet af den så kallade skatteregleringskomitén, torde såsom icke minst berättigadt få anses den klagan, som afser den ojemnhet, hvarmed bevillningen efter 2:dra artikeln i Bevillningsstadgan nu i allmänhet påföres. Anledningarne till sistnämnda ojemnhet äro tvifvelsutän flere, men såsom en bland de mest i ögonen fallande, åtminstone för landsbygden, torde kunna anses det förhållande, att, enligt 31 § i nämnda stadga, Bevillningsberedningarna i hvarje beredningsdistrikt skola bestå af, utom ordföranden, två eller tre inom kommunen valde personer, eller, der flere socknar äro till ett distrikt förenade, en eller två ledamöter från hvarje socken. Enligt stadgans föreskrift skall åtminstone ordföranden, som utses af Konungens Befallningshafvande, ega tillförlitlig kännedom om ortens ekonomiska ställning och industriella förhållanden; men det torde vara uppenbart att i större vidsträcktare socknar eller distrikt, såsom till exempel i Norrland, en sådan kännedom om hela socknens ekonomiska ställning och industriella förhållanden icke kan förutsättas hvarken hos ordföranden eller beredningens få ledamöter, hvilka med beredningarnas nuvarande sammansättning skola bedöma nyssberörda förhållanden på orter, som kunna vara belägna flera mil från deras hemvist, och till ledning för bedömandet icke hafva andra officiella uppgifter än dem, som angå försåld fastighet.

Till förekommande deraf att taxeringsförrättningarna icke må, så att säga, ske på slump, hvilket nu tyvärr på allt för många ställen egar rum, hvilket så mycket hellre torde få antagas vara förhållandet, som taxeringskomitéerna, fastän de bestå af flere ledamöter, väl sällan gifva sig tid att så grundligt som sig borde genomgå beredningens förslag, — åtminstone känner jag ingen taxerings-

komité, hvars sammanträde räckt öfver en dag — anser jag enda utvägen vara den, att bevillningsberedningarna komma att bestå af flere ledamöter; härigenom skulle beredningens förslag, hvilka väl böra anses utgöra grunden för taxeringarna, tvifvelsutan blifva mera tillförlitliga.

Och får jag på grund häraf, samt enär af en dylik föreskrift staten icke skulle betungas med någon utgift, vördsamt anhålla

det Riksdagen ville besluta den ändring uti 31 § gällande Bevillningsstadga, att på landet inom hvarje beredningsdistrikt skola väljas minst fem ledamöter, eller, om behofvet sådant kräfver, högst nio, att uti Bevillningsberedningens arbeten deltaga.

Om remiss till vederbörligt Utskott anhålles.

Stockholm den 26 Januari 1880.

Olof Perman.

N:o 55.

*Af Herr **Folke Andersson:** Angående underdånig skrifvelse om utarbetande och framläggande för nästa Riksdag af förslag till stadgande, huruvida och på hvad vilkor staten för dess jordegendom må, utan afstående af mark, deltaga i kostnaderna för jordförbättringar genom vattenafledning.*

Enligt 1824 så väl som 1879 årens förordningar angående vattenafledningsföretag skall den, som icke i företaget deltagit, för den jordförbättring han erhåller afstå mark som ersättning för kostnaderna. Sådant afstående af mark torde högst sällan förekomma af enskilde jordegare, som nogsammt förmå inse den skada de för all framtid härigenom förorsaka den egendom de innehafva. Deremot finnes icke något fullt betryggande sätt att skydda Kongl. Maj:t och Kronan för en sådan förlust. Och jag skall belysa förhållandet genom exempel ifrån ett större nu pågående företag. Genom sänkning af sjöarne Hjelmaren och Qvismaren blifver cirka trettiotusen tunnland bördig, men vattendränkt mark odelbar och fruktbarande; af dessa tillhöra icke mindre än nära tvåtusen tunnland militie, civila och